

Per gav sig til at forklare hende Bygningens Indretning, viste hende Kejserens og Vestalindernes ophøjede Pladser, beskrev, hvordan Arenaen ved Kunst havde kunnet sættes under Vand, saa der kunde opføres Søslag og Kampe mod Floduhyrer, . . . og Nanny blev virkelig efterhaanden opmærksom. Særlig optoges hun af de tilgitrede Porte, hvorigennem Gladiatorerne under Vaabengny traadte ind for at myrde eller myrdes til Folkets Forlystelse. Hun huskede et Billede, der fremstillede en saadan romersk Fægter i et menneskefyldt Amfiteater . . . en Kæmpeskikkelse, svulmende af Muskler og ganske nøgen, blot med en Metalhjeml paa Hovedet og en smal Strimmel Tøj om Lænden. Billedet havde i et af hendes sidste Skoleaar hængt i et Boghandlervindu paa Østergade, og hun havde dengang altid sørget for at lægge sin Vej der forbi. Hun tænkte nu paa, at her paa samme Plet, hvor hun stod, havde maaske et saadant stort, nøgent, lemmestærkt Mandfolk engang staaet med sin Hæl paa den overvundne Modstanders blodige Strube og smilende modtaget Kejserens og det menneskemylrende Teaters Hyldest, — og hendes Næsebor udvidede sig uvilkaarligt, og hun følte det samme vellystfulde Kuldepust nedover Nakke og Ryg som hin Tids svanehamshvide Vestalinder, naar de begyndte at vejre Blodlugten.

Da hun lidt efter igen tog Pers Arm for at gaa tilbage til Vognen, foer hendes Øjne hastigt ned over hans Skikkelse med et stjaalent Blik. Og hun var i nogen Tid tavs.

Per foreslog, at de nu skulde lade „Seværdighederne“ fare og køre lidt op paa Højderne for at trække frisk Luft. Nanny gik efter nogen Nølen ind derpaa, og Kusken fik Ordre til at køre over